

FÖR ATT ALDRIG GLÖMMA. Konsten påminner Amelia Adamo om hur illa livet kan vara. Tavla av Marianne Lindberg De Geer. Flickan är gjord av finska konstnären Essi Korva.

”Det fanns inget normalt i mitt liv”

Alla bearbetar sorg på olika sätt.

Amelia Adamo har stängt in sin under ett betonglock. I ett möte med Söndags Magda Gad lyfter hon på det. Därunder finns åren på nunnekloster, det förlorade barnet, maken som dog. Sett i retrospektiv säger hon: ”Det viktigaste jag lärt mig av livet är att allt går att förändra.”

Text: **Magda Gad** Foto: **Maria Östlin** Make up & hår: **Anna Frid**

Det går fort i Amelia Adamos liv. Hon svarar direkt på mejl. Ofta är allt skrivet med små bokstäver, utan hälsningsfraser. En dag ber hon mig ringa upp halv tio på kvällen. ”Ja, det är du, dig hade jag glömt bort. Jag sitter här och försöker hitta barn som bor hemma fast de är 25-30 år, till *Karlavagnen*.”

Arbets tid och fritid, yrkesliv och privat. Allt flyter ihop. En gränslöshet som både kan skrämra och förföra.

När jag kommer till hennes etagevåning en morgon får jag gå runt som jag vill, hänga om tavlor inför fotograferingen, ta för mig av mineralvattnet i kylen. Amelia har ställt in sin gympa och klämt in den här intervjun, hon hänger vid köksbänken och knappar på mobilen och pratar med mig samtidigt. Vi har inte mycket tid, hon ska äta lunch med italienska ambassadören. Men vi kommer hinna med långt mer än vad vi båda anar.

På soffbordet ligger Lars Noréns svarta dagbok uppslagen – ”man kan börja vart som helst, han häng-

Fakta

Namn: Amelia Anna Valeria Adamo.

Ålder: 67.

Yrke: Chefredaktör och publisher.

Bor: Hornstull. Bygger hus på Dalarö.

Familj: Särbo med Lucio Benvenuto, 67. Sönerna Filip och Alex. Barnbarnen Sixten, Ella, Signe och Enzo.

Bakgrund: Reporter på Svensk Damtidning 1975. Redaktionschef på Veckorevyn 1981-83. Featurechef på Aftonbladet 1984-1991. Chefredaktör på Veckorevyn 1991-94. Startade Amelia 1995, Tara 2000 och M-magasin 2006.

Aktuell: Startade Aftonbladet Söndag 1984 - 30-årsjubileum i år!

er ut alla”. Från det runda vardagsrumsfönstret ser man ut över Riddarfjärden. På övervåningen ett arbetsrum – ”gå upp och titta du” – där det hänger två diplom för Stora Journalistpriset. Det första fick hon 1986, för att hon startade Aftonbladet Söndag. Nästan 40 miljoner kronor drog bilagan in under hennes sju år som chef. I dag: erkänd publicist, kompromisslös perfektionist, med intuitiv känsla för vad kvinnor vill läsa.

Det är en instinkt man inte kan utbilda sig till. Inte heller jobba sig till. Ett konstverk, en fattig flicka som sitter på en stol och hänger med huvudet i den vackra våningen, berättar i sin stumhet var Amelia Adamo har fått sin ifråm.

– Hon påminner mig om hur illa livet kan vara. Det är något jag aldrig tillåter mig att glömma, säger tidningsdrottningen.

En stund senare, när jag äntligen fått henne att sitta mitt emot mig vid det långa middagsbordet, utan att göra andra saker samtidigt, inväder hon:

– Men inte ska vi väl dra upp allt →

DRESSAD FÖR FINLUNCH.
Det händer mycket runt Amelia Adamo. Så snart intervjun är klar väntar Italiens ambassadör på besök.

det där igen. Alla vet ju om nunnorna och det där.

Jag säger emot. Och sakta närmar vi oss det som Amelia Adamo har lagt ett tungt lock över. Inte för andras skull. För sin egen.

Hon föddes 1947 i Rom som dotter till städerskan Elda Mucci. Pappan var son i huset där Elda arbetade som piga. Hon kastades ut, tog sig till Sverige.

– Vi bodde i pigkammare, i två borgerliga hem. Det var helt underbart för mig. Jag var tillsammans med den jag älskade mest av allt dygnet runt: min mamma. Vi hade en 70 centimeter bred säng, ett nattduksbord, ett handfat. Amelia pratar snabbt. Passionerat.

– Jag var så förbannad först när jag såg det: finns det så små rum? Men jag vaknade med min mamma och jag somnade med min mamma. Jag var solen i hennes liv. Hon grinade och var ledsen och längtade till Rom. Hon kunde inte språket, kände sig inte hemma. Jag var hennes allt.

Men solen slocknade. Elda Mucci träffade fabriksarbetaren Oscar Adamo, det fanns inte längre plats för lilla Amelia – som endast sex år gammal skickades till ett kloster i Nacka.

– Jag hatade Oscar Adamo. Det var ju på grund av honom som jag hamnade hos nunnorna, det var så jag såg det. Ett jävla stolpskott som morsan hittade, han kom emellan.

Det blixtrar i ögonen.

– Men som vuxen, när jag själv varit styvförälder, så vet jag att det finns två sidor av ett mynt – jag var inte ett trevligt barn mot honom.

Vi avbryts av att ytterdörren öppnas. In kommer Lucio Benvenuto. Italienaren. Frisören från Vallentuna. Den stora kärleken.

Jag sträcker ut en hand men får en kram, en sådan man försvinner in i.

– Lucio, vet du vad du kan göra? uppmanar Amelia.

– Ja, jag kan koka kaffe, svarar han och viskar till mig:

– Du ska se hur hon är när inte du är här, då tar hon fram piskan.

Sekunderna senare svär han ute i köket:

– Någon har ändrat inställningen på kaffemaskinen!

Fick han bestämma skulle den regionen vara helt och hållet hans.

I Lucio Benvenuto har Amelia Adamo hittat en manlig version av sin mor. Slutit sin livscirkel. Vågat minnas sitt arv: kaffe latte i stora skålar på morgonen, hemgjord pasta som låg och torkade överallt på kökshanddukar, tomatksås som alltid kokade på spisen.

Hon fick komma tillbaka hem när hon var tio. Hemma var då en tvåa i förorten Solberga.

– Mamma och Oscar sov i vardagsrummet. Ett tag bodde Oscars föräldrar där också, när jag var 14,15 år. Då fick jag bo i köket.

Jag måste kontrollfråga:

I köket?

– Ja, säger Amelia och böjer ned huvudet.

Hon visste det från början: varenda peng måste hon tjäna ihop själv. Det fanns inget gratis. Och hon ville absolut inte vara kvar i förorten.

– Det fanns inget ”normalt” i mitt liv. Först var det nunnorna och sedan italiensk koloni med

dragspel och pasta. Jag ville vara svensk, jag ville frigöra mig. De ville ha det så strängt, och så fick de världens mest lössläppta dotter!

Hur har din mamma påverkat dig?

– Hon har lärt mig att man alltid klarar sig. Hon har varit mitt stora stöd till en viss gräns, då hon tyckte att jag hade gått för långt. Hon sa: ”Måste du bli chef? Måste du åka till Nepal?” Hon tyckte att det var okej att jag hade ett heltidsjobb när jag hade småbarn, men inte att jag skulle kliva högre upp och ta ytterligare chefsjobb.

Hennes biologiska pappa var ett förbjudet ämne. Styvfar Oscar Adamo var possessiv, svartsjuk.

– Jag visste bara att det var en man i Italien. Det gick inte att prata om det hemma. Men när jag själv fick barn sökte jag upp honom. Det var 1977, två mycket jobbiga timmar. Han var livrädd för att det skulle komma fram till hans fru, att han levte i en lögn, att han hade en dotter som han dessutom inte tagit hand om.

Hur kändes det?

– Jag grinade. Jag tyckte det var ganska ... iskallt.

Många år senare, 1993, sökte han upp henne. Då hade han skilt sig, skulle snart komma att dö i cancer, var fortfarande kylig i sina förklaringar: ”Hon var ju piga i huset, jag kunde ju inte gifta mig med henne, och inte var jag så kär i henne heller.”

Amelias mobil vibrerar på bordet.

– Lilla älskling jag hör att du är ledsen. Jag kommer i morgon. Vi kan köpa den där goda osten du vet, tröstar hon i luren.

Det är mamma Elda som ringer

4 x Senast jag...

... gråt: ”Nu, när vi tar upp mina sorger.”

... kände mig misslyckad: ”När jag hade bjudit min lilla tioåring, barnbarnet, till Rom och det regnade. Men det blev jättebra.”

... kände mig attraktiv: ”Under fotograferingen till den här intervjun, när ni stod och ropade att jag är så snygg.”

... oroade mig för döden: ”Det gör jag nästan jämt när jag besöker min mamma, men då är det hennes död jag tänker på. Jag tycker att hon ska dö, hon vill själv dö, men uppenbarligen är hon inte färdig än för ingen kommer och hämtar henne.”

3 favoritlåtar

1. Omkring tiggarn från Luossa av Dan Andersson.

2. Fångarnas kör ur Verdis opera Nabucco.

3. Non, je regrette rien, helst med Edith Piaf.

” Jag börjar med munnen för den är oftast glad. Bullig näsa. Lockigt hår.

” Han var **livrädd** för att det skulle komma fram till hans fru, att han levte i en **lögn**

från hemmet. Hon har blivit senil, de pratar varje dag, har en bra relation.

– Hon är jätteförtjust i Lucio. Han åker dit och klipper henne. Hon brukar säga: ”Men kunde du inte ha träffat honom tidigare.” Men jag träffade honom i precis rätt tidpunkt. Jag hade inte sett honom tidigare.

I en fönstersmyg står tre fotografier. Hennes tre män: Lars C G Ericsson, Thorbjörn Larsson, Lucio Benvenuto. Alla makt-herrar, utom den sista. Hon säger att hon haft ett pappakomplex, och Higgins-komplex – hon har velat lära sig av sina män.

Lasse, hennes första make, var 17 år äldre och hade fyra barn, de fick också två tillsammans. Han blev svårt sjuk i malignt melanom när Amelia var chef på Aftonbladet. 1985 blev hon änka, 38 år gammal, året innan hon fick Stora journalistpriset. Thorbjörn Larsson, som då var chefredaktör på Aftonbladet, blev samma år hennes nästa man, tills de skilde sig 2009.

– Jag har varit en besvärlig partner, självständig. Jag har velat ha män som kan lyfta mig, hjälpa mig i karriären. Nu har jag en man bara för lust, men det är för att jag själv är på en annan nivå, säger Amelia Adamo.

Men jag vill ha svaret på något annat. Jag vet att hon förlorade ett barn under en resa med sin mamma i Italien på 70-talet. Fick göra akut kejsarsnitt, den lilla begravdes. Nästa årtonde dog hennes make, samtidigt som hade hon en hög chefspost, och startade den här söndagsbilagan.

Till slut vågar jag fråga:

Hur orkade du? När hann du sörja?

– Man klarar det, livet går vidare. Det är klart att man sörjer, jag var väldigt deppad en lång period. Jag var i sjunde månaden när jag förlorade barnet, det var totalt undernärt, näringen hade fastnar i modernkakan.

Rösten stockar sig.

– Sorg ser olika ut. Man blir ofta

Foto: MAGNUS SANDBERG

Amelia Adamo och Torbjörn Larsson, tidigare chefredaktör på Aftonbladet var länge ett par. Numera är hon särbo med Lucio Benvenuto. ”En man bara för lust”, säger hon.

Foto: SUSANNA FORSELL

dömd om man inte sörjer på det vanliga viset. En del kollapsar, ligger hemma, sjukskriver sig. Jag blir tvärtom, nästan manisk. Mitt sätt, att förtränga sorgen, kanske inte är så bra. Jag har stängt in den under ett betongblock. Jag tror att det började redan hos nunnorna, för jag var så olycklig då. Jag lyfter aldrig på det där locket för då börjar jag gråta, hinner hon precis hacka ur sig.

Och så börjar hon gråta.

– Jag var bara sex år när jag kom till nunnorna. Jag var yngst, jag längtade ihjäl mig efter min mamma. Och när Lasse var sjuk hade det redan slagit gnistor om mig och Thorbjörn, det var skämmigt, det såg illa ut. Man kan klandra mig för att det gick för fort. Ja, det gick för fort. Men hjärtat är stort. Lasse fanns ju kvar i mitt hjärta när jag hade Thorbjörn.

Hon säger mellan tårarna:

– Det är inte så att jag inte har empati. Jag är uppfostrad med empati. Mamma har alltid sagt: ”Du måste tänka på andra, du måste tänka på den och den.” Man måste ha empati för att hitta rätt ton i tidningarna. Det måste kännas att den människan som har gjort det här – hon vet vad hon talar om.

Amelia torkar sig under ögonen. Vi sitter tysta ett tag. Det

”**Jag har varit en besvärlig partner, självständig**”

kommer så mycket på en gång, förklarar hon, när kranen vrids på. Den som hon helst håller stängd.

Sedan säger hon att hon faktiskt har varit tacksam för allt som hänt.

– Det har hjälpt mig. De flesta jour-

nalister är hämtade från medelklassen. För mig som proletär, från förorten, med invandrabakgrund, har det varit lätt att hitta fall att skriva om. Jag vet hur det är att bo i en tvåa i förorten. Jag vet hur det är att vara fattig.

Förståelsen. Instinkten. Den som gör att hon känner av vad kvinnor vill läsa om. Den har inte kommit gratis.

Hon skrattar:

– Men min son brukar säga: ”Fy fan morsan, nu är det bara plänboken som gäller!”

Ligger det något i den kritiken?

– Det gör det säkert. Jag har inget emot att tjäna pengar. Mina tidningar tjänar pengar, ska jag då inte tjäna pengar? Vi drar också ihop en miljon om året till Unicef.

Men det är klart att han ska kritiserar mig, unga människor ska vara miljöpartister eller socialister. Sedan blir man mer nyanserad.

Hon tycker ändå att hon har gjort bättre ifrån sig än många andra i branschen, trots att hon blivit hårt kritiserad av särskilt feminister. Magasinet Amelia var först med att ha vanliga människor på omslaget. Det har inte bara handlat om utseende; även om hur man får högre lön, sparar till pensionen.

– Jag tycker att det är helt idiotiskt att kvinnor och män inte har samma lön, jag är för kvotering i børsstyrrelser, jag är för en lagstadgad pappamånad till.

Amelia Adamo har fått tillbaka sin starka, passionerade röst, och förvånar mig, när hon plötsligt säger:

– Jag skulle nästan kunna tänka mig att rösta på Gudrun Schyman. Jag är ganska nöjd med alliansen, men jag skulle inte ha något emot att ha henne som en blåslampa i riksdagen.

Hon tittar på klockan.

– Men nu måste jag springa, jag får inte komma för sent till ambassadören! Du kan stanna. Lucio hjälper dig ner i hissen.

Hon kysser kärleken, och försvinner snabbt i väg i svarta byxor och leopardjacka.

Nästa vecka skickar jag henne en följdfråga: Vad är det viktigaste du har lärt dig av livet? Svaret kommer på en gång i ett av hennes korta mejl: ”Att allt går att förändra.” □

Till sist tänker Magda:

På den där lilla flickan som sitter ensam och ledsen på en stol. Och då menar jag inte konstverket. Utan Amelia. Hon gick rakt in i mitt hjärta.

LYCKLIG FARMOR.

Amelia Adamo gillar sitt badrum: ”Har ni sett, här kan vi ta en bild.” Odramatiskt tar hon av sig till underkläder och virar om sig en handduk. ”Leksakerna på golvet är mina barnbarns.”

